

— Да, това е просто кактус!*

— Я го гледайте, грухти като свинче с настръхнала четина. Не, това не е нищо друго освен игленик! Да, игленик!

И тъй нататък . . . Всеки ден все нови обиди и нападки. Колкото повече живееше, толкова по-зле ставаше за него. С една дума живота му стана невъзможен. Кждето и да отидеше Ежко-Таралежко, всички го дразнеха, срамуваха се от него и всички странеха . . .

Измъчен . . . най-после той се отчая.

С настръхнали игли, начумерен, един ден той се прибра в дупката си, заплака и зариде с горчиви сълзи.

Дочува гласа му старата лисица, отива при него и му казва:

— Ех, ти нещастнико, какво си се разплакал? Какъв е тоз увиснал нос? Кажй ми какво има . . . Светът е широк . . . Ако тука не можеш да живееш — напусни този край и тръгни по живо по здраво . . . Виждаш, всички те гонят и преследват. Може би ти ще намериш такова място, кждето ще те почитат.

Послуша Ежко-Таралежко хитрата лисица. Прибра багажа си и тръгна на там, откждето изгряваше слънцето . . .

Вървя той, вървя и стигна най-после до една далечна страна, кждето живееха зверовете.

Видяха го те, заобиколиха го и почнаха да говорят:

— Ай, ай, ай! . . . Какво е това чудо?—Погледнете, той има игли, като чиста коприна! И той е, разбира се, като нас звер, но я гледайте какъв е мъничек и красив!

Приеха зверовете Ежко-Таралежко с чест и уважение, дадоха му угощение, устроиха му празненство, придружено с танци и хора, и всичките гости, които бяха поканени на тържествата, не можеха да се начудят на Ежка.

Голяма, много голяма била честта, с която се удостоил Ежко. Избрали го за цар и заживял Ежко-Таралежко доволен и щастлив и не мислел да умира

Прев. Я. Снежин.

* Кактус—бодливо растение, което расте в топлие страни.